

Sygn. akt II CZ 182/11

POSTANOWIENIE

Dnia 12 stycznia 2012 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Dariusz Zawistowski (przewodniczący)

SSN Jan Górowski (sprawozdawca)

SSN Marian Kocon

w sprawie z urzędu
nieletniego E. D., syna M. i O.,
urodzonego 12 lipca 1998r., w K., zamieszkałego w K.
ul. B.[...], wobec którego środków wychowawczych
ani poprawczych nie stosowano
przy uczestnictwie Prokuratora Prokuratury Rejonowej w K.
o demoralizację
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 12 stycznia 2012 r.,
zażalenia matki nieletniego E. D.
na postanowienie Sądu Okręgowego
z dnia 12 września 2011 r.,

oddala zażalenie.

Uzasadnienie

Postanowieniem z dnia 12 września 2011 r. Sąd Okręgowy odrzucił skargę kasacyjną wniesioną przez matkę nieletniego od postanowienia Sądu Okręgowego z dnia 10 maja 2011 r., jako niedopuszczalną.

Postanowienie zostało zaskarżone przez matkę nieletniego, która wniosła o jego uchylenie, zarzucając obrazę art. 519¹ k.p.c. oraz art. 398⁶ § 2 k.p.c.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje: Skarga kasacyjna jest nadzwyczajnym środkiem prawnym, który w postępowaniu nieprocesowym przysługuje od prawomocnych orzeczeń wskazanych w art. 519¹ k.p.c. Stosownie do treści § 1 tego przepisu przysługuje ona od wydanego przez sąd drugiej instancji postanowienia co do istoty sprawy oraz od postanowienia w przedmiocie odrzucenia wniosku i umorzenia postępowania kończących postępowanie w sprawie – w sprawach z zakresu prawa osobowego, rzeczowego i spadkowego. Z kolei stosownie do § 2 przywołanego przepisu w sprawach z zakresu prawa rodzinnego, opiekuńczego i kurateli skarga kasacyjna przysługuje tylko w sprawach o przysposobienie oraz o podział majątku wspólnego po ustaniu wspólności majątkowej między małżonkami, chyba że wartość przedmiotu zaskarżenia jest niższa niż sto pięćdziesiąt tysięcy złotych.

Skarżący wywodził w zażaleniu, że sprawa z zakresu nieletnich mieści się w ramach powołanego przepisu, a mianowicie – jak wynika z treści zażalenia – w jego ocenie jest to sprawa z zakresu prawa osobowego.

W doktrynie i judykaturze bezsporne jest, że do spraw z zakresu prawa osobowego Kodeks postępowania cywilnego zalicza sprawy o uznanie za zmarłego, o stwierdzenie zgonu oraz o ubezwłasnowolnienie, a ponadto niektóre sprawy określone odrębnymi przepisami, tj. np.: ustawą z dnia 19 sierpnia 1994 r. o ochronie zdrowia psychicznego, Dz.U. Nr 111, poz. 535 ze zm. (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 25 stycznia 2001 r., OSNC 2001, nr 7-8, poz. 116). Sprawa z zakresu nieletnich nie należy do spraw wymienionych w art. 519¹ k.p.c. i wbrew twierdzeniu skarżącego nie jest to sprawa z zakresu prawa osobowego, a prawa rodzinnego.

Zwrócić także należy uwagę, iż powołane przez skarżącego orzeczenie Sądu Najwyższego, z którego wywodzi swoją argumentację, zostało wydane na gruncie nieobowiązującego już stanu prawnego. Dopuszczalność wniesienia skargi kasacyjnej od postanowienia sądu drugiej instancji w przedmiocie orzeczenia w stosunku do nieletniego środka wychowawczego po zmianach wprowadzonych ustawą z dnia 24 maja 2000 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania cywilnego ... (Dz.U. Nr 48, poz. 554) wyjaśnił już Sąd Najwyższy wskazując, że środek ten nie przysługuje (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 30 maja 2001 r., III CKN 155/01, OSNC, 2002, 2, poz. 21 oraz z dnia 20 grudnia 2001 r., III CZ 105/01, niepubl.).

Mając na uwadze powyższe, na podstawie art. 398¹⁴ w zw. z art. 394¹ k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.